

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De simplici monacho, cui Fredericus Imperator contulit in Abbatem
occasione acus, cap. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

dignitatem nimis indignam, nimisque insufficientem, se vituperando, apud Regem commendauit, & coegit eum. Postea subiecit: Domine, Ecclesia ista plurimis debitis est obligata, nec est unde soluatur. Cui Rex subridendo respondit: En in instanti mille quingentas libras vobis dabo, & cum necesse fuerit, vobis accommodabo pecuniam, insuper auxilium & consilium impendam, praecepitque Camerario supradictam pecuniam ei afferri. Adhuc puto viuit, & fortè per eum domus illa meliùs regitur, quàm per illos esset regenda, qui ad eius regimen aspirauerant. Occurrit mihi & simile huic in hoc exemplo.

CAPVT XV.

ANte hæc tempora, cum sub imperatore Frederico, huius Frederici auo, vna ex imperialibus Abbatibus vacaret, duoque electi essent, nec concordare possent, vnus illorum magnam summam argenti, quam in monasterio congregauerat, eidem Frederico obtulit, quatenus sibi assisteret. Et promisit ei pecuniarum cepta. Postea intelligens aduersarium eius virum esse bonum, simplicem, & ordinatum, cepit cum suis habere consilium, qualiter indignum amoueret, & ob virtutes suas electum confirmaret. Et dixit ei quidam: Domine, sicut audiui, monachi omnes ex regula tenentur acus portare; sedente vobis in capitulo, dicite illi inordinato, vt ad punctiorem digitorum vestrorum aciem suam vobis accommodet, & cum non habuerit, inuenietis contra eum occasionem quasi de irregularitate. Quod cum factum fuisset, & ille non haberet, ait alteri: Domine præstate vos mihi aciem vestram; quam cum ille mox extraheret, fortè præmonitus: Respondit Imperator: Vos estis monachus in ordine iustus, & ideo tanto honore dignus: ego decreueram honorare aduersarium vestrum, sed ille irregularitate sua se reddidit indignum. Bene apparet in his minimis quàm negligens & dissolutus sit in maximis. Tali que sophismate monachum astutum Imperator amouit, & simplicem in Abbatem promouit.

APOLLONIVS: Ignoravi hactenus tantam fuisse virtutem

sem in acu. CÆSARIUS: Virtus non est in acu, sed acus signum virtutis, id est humilitatis, est in monacho, ad relarciendum vestimēta sua dissoluta portat illam.

CAPVT XVI.

OTto antecessor in imperio iunioris Frederici, qui nunc imperat, cū die quadam tres Abbates ordinis nostri illi loquerentur, volens eos probare, vni illorum dicebat: Domine Abba, concede mihi acum vestram. Respondente eo. Non habeo domine: rogauit secundum, qui etiam non habuit. Tertius verò requisitus, cū haberet acum, Respondit ei Imperator: Vos estis verus monachus: Ecce hoc est quod iam dixi, acum in monacho signum esse virtutis.

CAPVT XVII.

Retulit mihi vir quidam religiosus, de quodam monacho ordinis nostri, rem satis terribilē, quæ huic loco satis congruit pro exemplo. Cū acum secundū monachorum consuetudinem sanus portare non curaret, vel fortē contemneret, posito eo in agonia, diabolus adfuit, & acum ignitam, ad humani corporis longitudinem, in manu feres, iecit super illum, dicens: Quia acum noluit portare sanus, feras hanc acum moriturus. Qui visum astantibus referens, terruit omnes. APOLLONIVS: Si hæc ita se habent, de cætero sine acu non ero. CÆSARIUS: Monachus, nisi necessitas excludat, sine plenitudine ordinis esse non debet. APOLLONIVS: Recordor monachorum supra dictorum, qui pro Abbatiis adipiscendis pecunias obtulerunt: posuntne monachi ordinis nostri, qui pecunias non habent, in talibus simoniam facere? CÆSARIUS: Possunt vtique, quia sicut simonia est corporalis, ita & mentalis; hæc facit vt monachus ad dignitates adspiret, & qualiter adimplere possit, diligenter excogitet, vel quod periculosius est, vt fiat, ingeniosè procurat. De hoc tibi referam exemplum, quod nobis retulit dominus Carolus Abbas Vilarien-
sis, tunc recenter gestum.

Religiosus, etiā quæ mendicant videntur, negligere non debent.